

Uštěřená ministerská facka nesnadno se glosuje...

Můj táta kdysi říkával, že je škoda každé facky, která padne vedle. Upřímně řečeno, nachází-li se jedinec v období dospívání, není dvakrát nadšený z toho, když za lumpárnu či drzost dostane jednu či dvě za uši. Přiznávám, že ocenit to dokážu teprve ve věku, kdy se můj život přehoupl do druhé poloviny svého běhu.

Zaujalo mě proto pedagogicko-výchovné působení páně ministra financí, který na ulici několika pohlavky počastoval drzého mladíka.

Z tohoto pro novináře vděčného incidentu lze vyvodit jisté tři závěry:

Zprvé by pohlavkování mělo být po vzoru páně ministra znovu zavedeno do kompetence kantorů na školách. Mnohým z nás je dnes nad slunce jasné, že mnoho rodičů tohoto krajního opravně-výchovného prostředku u svých zlatíček poněkud zanedbává.

Zadruhé – není-li pro první variantu společenský ani politický konsenzus, měl by se za incident pan ministr omluvit. Přeci jenom jde o veřejné fyzické napadení druhého člověka. A svou imunitu ať si ráčej strčíte v tomto případě za klobouk.

V případě zamítnutí dvou předchozích, nabízí se varianta třetí: v zájmu rovnosti před zákonem a zachování zdravé psychohygieny národa by měl být vyhlášen jednou v roce den bez imunity pro vládní činitele. A to za účelem proplesknutí výše zmíněných, neboť si někdy dost ošklivě „kálí do úst“. Ruku na srdce: pár facek by mnozí prostě občas zasloužili.

Ale teď vážně, jaké poučení lze vzít z chování páně ministra facek a financí? Je nutné začít do důsledků žít to, pro co jsme se rozhodli a podle hodnot, kterým věříme. Jinak nám totiž hrozí, že se staneme tupým stádem fackujících se názorových schizofreniků, ministry z toho nevyjímaje...

Petr Plaňanský